

KHUY NƯỚNG

*Trước khi đọc hãy chắc chắn quanh bạn không
có chỗ nào để cô ta trốn vào và nhìn bạn chăm
chăm!*

TÂY LĂNG MINH

KHUY NƯƠNG

Tác giả: Tây Lăng Minh

Editor: Vân Phong

Designer: DTV

Thể loại: Kinh dị, Đam mỹ

Nguồn: phuvanphong.wordpress.com



dtv-ebook.com

Chương 1: Lời đồn

“Này này! Cậu biết Khuy nương không?”

Buổi tối vắng vẻ trên phần đường dành cho người đi bộ, hai nữ sinh vừa tan lớp học thêm, khoác tay nhau đi về, một trong hai cô gái, đột nhiên mở miệng hỏi.

“Khuy nương? Là gì vậy?”

Cô gái kia biểu tình khó hiểu, hoàn toàn không biết đang nói gì.

“Chính là... chuyện mà mọi người dạo này hay đồn...” Nói đến đây, cô gái hạ giọng hơn nữa, giả thần giả quỷ quay đầu nhìn bốn phía, mới kể tiếp: “Là một nữ quỷ thích rình rập người khác, nếu bị ả nhìn trúng, sẽ rất kinh khủng.”

“Kinh, kinh khủng thế nào?” Rõ ràng sợ hãi, nhưng vẫn nhin không được lên tiếng hỏi.

“Bị nữ quỷ kia nhìn trúng, ả sẽ bám theo cậu, cho dù đi đến đâu, ả cũng sẽ trốn một góc bí mật nào đó lén nhìn cậu...”

“A a —— đừng nói nữa! Ban đêm sao lại nhắc đến mấy chuyện sờn tóc gáy như vậy chứ, còn không mau về nhà!” Cô gái kia, cuối cùng đã bị dọa vội mở miệng ngăn chặn việc tiếp tục chủ đề, kéo cô gái đang hả hê chê cười bạn nhát gan, đi nhanh về phía nhà mình. Rất sợ sau lưng mình sẽ đột nhiên xuất hiện thứ kỳ quái gì đó.

Sở Nhạc vừa xuống xe, trùng hợp đi sau lưng hai cô gái đang thảo luận đề tài này, mà những gì họ đang xì xầm to nhỏ cũng lọt vào tai, trong lòng

không khỏi cười thầm, cảm thấy chuyện các nàng soạn ra cũng quá mức phi lý rồi? Thế giới này lấy đâu ra nhiều ma thế?

Lấy di động ra, Sở Nhạc nhìn thời gian hiển thị trên màn hình, đã hơn mười giờ, bước chân càng nhanh hơn, vội trở về nơi mình thuê. Nếu không phải bởi vì gần đây quá bận, tăng ca đến giờ này, hắn đã về nhà từ sớm. Từ trạm xe bus đến nơi hắn thuê, cần phải vòng qua một vòng lớn, lãng phí không ít thời gian. Trong lòng Sở Nhạc âm thầm suy nghĩ, làm sao mới có thể trở về nhà nhanh hơn một chút, lúc đi ngang qua hẻm nhỏ ven đường, không khỏi dừng chân.

Bên tay phải của hắn, có một hẻm nhỏ lối tắt có thể thông đến nơi hắn ở.

Hai bên hẻm nhỏ tương đối chật hẹp, ánh sáng thập phần âm u. Tuy rằng hai bên trong con đường cũng có vài ngọn đèn, nhưng ánh đèn mờ mờ kia cũng không sao chiếu sáng được, nơi nằm ngoài phạm vi chiếu sáng của đèn đường, vẫn là một mảnh tối tăm. Nếu như đi qua hẻm nhỏ này, ngược lại có thể trở về nhà sớm hơn chút. Bất quá hẻm nhỏ này, Sở Nhạc trước nay chưa từng đi qua, trong lòng do dự một phen, có thể cũng không có vấn đề gì đâu, để thuận tiện, Sở Nhạc quyết định trực tiếp đi qua hẻm nhỏ này.

Chân vừa bước vào trong hẻm nhỏ, bốn phía giống như bị vây trong bóng tối, Sở Nhạc ngẩng đầu quan sát hai bên, không nhìn rõ kiến trúc bên đường là gì, chỉ cảm thấy vách tường cao cao, mang đến cho một bầu không khí vô cùng áp lực. Dựa theo ngọn đèn chỉ dẫn phía trước mà bước nhanh tới, Sở Nhạc tiếp tục tiến sâu vào. Bất tri bất giác, hắn đã đi hơn phân nửa con hẻm, nhưng rồi bước chân lại chậm rãi dừng lại một lần nữa.

Chợt thấy bên trái trước mặt hắn, có một tòa nhà, xung quanh ngôi nhà được bao bọc bởi tường cao màu trắng. Không biết có phải bởi vì lâu ngày không có tu sửa bề mặt tường, phía dưới tường trắng, lộ ra một khe nứt dài một thước, chỗ bị nứt nghiêm trọng nhất, thậm chí gạch vữa bên trong còn rớt ra, để lộ một cái lỗ nhỏ.

Lỗ bị nứt kia, đối với Sở Nhạc mà nói, cũng không có gì đáng chú ý. Chỉ là, nữ nhân tóc đen xoay lưng về phía hắn, luôn dựa sát bên ngoài bờ tường

trắng, dùng tư thế quỷ dị hoàn toàn kè sát bên lỗ nhỏ kia, mới là thứ khiến người chú ý nhất...

Nữ nhân tóc đen xoay lưng về phía Sở Nhạc, thân thể xiêu vẹo gần như nghiêng hẳn về một bên, dựa bên góc tường kia, giống như đang thông qua lỗ nứt chăm chú nhìn vào bên trong. Vốn loại tình huống này, trong ấn tượng của Sở Nhạc đầu sẽ cho rằng, nữ nhân này nếu không phải có khúc mắc gì với chủ nhân trong căn nhà, cho nên ban đêm chạy đến đây quấy rối, thì nữ nhân này cũng là một bệnh nhân tâm thần.

Cho dù là thế nào, Sở Nhạc đều cảm thấy đây là chuyện phiền phức, không thể dây vào, nghĩ muốn lảng lạng vòng qua. Tiếng bước chân tận lực nhẹ nhàng, Sở Nhạc chậm rãi vòng qua bên cạnh nàng, nhưng hai mắt lại nhìn không được quan sát nữ nhân bên tường.

Nữ nhân tóc tai rối bù đến bên hông, vì nàng ta xoay lưng về phía Sở Nhạc, cho nên hắn cũng không nhìn rõ hình dáng trước mặt của nàng như thế nào. Chỉ có thể từ sau lưng, quan sát nàng một thân váy dài màu xanh, lộ ra cánh tay cùng đôi chân, rất trắng, nhưng cũng vô cùng bần. Trên cánh tay cùng đôi chân, giống như dính không ít vài thứ màu đen như là bùn đất, hai chân để trần dẫm trên đất, cũng không mang giày. Hơn nữa đi đâu khiến Sở Nhạc cảm thấy quỷ dị chính là, nữ nhân này từ lúc hắn nhìn thấy, vẫn luôn duy trì cùng một tư thế, cũng không động đậy, nghiêng người dựa bên bờ tường, giống như đông cứng...

Không muốn nhìn tiếp nữa, Sở Nhạc xoay đầu tiếp tục đi về phía trước, gia tăng cước bộ, nhưng không ngờ vô ý đá phải chiếc bình rỗng mà người khác tiện tay vứt trên đường, chiếc bình “bong bong ——” lăn trên đất, ở trong hẻm nhỏ cực kỳ yên tĩnh này, thanh âm lại càng đặc biệt rõ ràng.

“Không xong!” Sở Nhạc thầm nghĩ, nhanh chân tiến về phía trước, không hề quay đầu nhìn nữ nhân giống như người điên kia, rốt cuộc có để ý thấy hắn không.

Đến khi Sở Nhạc bước ra khỏi con hẻm nhỏ, một lần nữa đi ra đến đường lớn, mới có cảm giác thở phào nhẹ nhõm. Lúc tiếp tục đi về nơi hắn ở,

cũng không phát hiện ra, nữ nhân vẫn duy trì cùng một tư thế, bất động dựa bên tường kia, không biết bắt đầu từ lúc nào, đã xoay đầu hướng đến phương hướng Sở Nhạc vừa đi.

Chương 2: Ảo giác?

Cởi áo vest trên người, tháo cà vạt đeo cả một ngày, Sở Nhạc rót một cốc nước từ trong phòng bếp sau đó ngồi xuống phòng khách.

Cuối cùng cũng về đến nhà, Sở Nhạc cảm thấy tinh thần của hắn thả lỏng rất nhiều, đang lúc định ngồi trên sofa nghỉ ngơi chốc lát, chợt nghe tiếng ‘bang bang bang——’ truyền từ cửa sổ phòng khách, vang lên một trận kịch liệt.

Sở Nhạc vội quay đầu lại, nhìn về phía phát ra âm thanh, rõ ràng rèm cửa sổ phòng khách đầu đã kéo lại, nhưng không ngờ nhìn thấy bóng dáng của một người, phản chiếu xuyên qua rèm cửa sổ, in rõ bên trên cửa sổ.

Bóng người kia, tứ chi toàn thân vận vẹo thân thể úp sấp, tựa hồ còn có thể nhìn rõ mái tóc dài rủ xuống, in trên cửa sổ. Đầu không ngừng nghiêng ngả hết trái lại phải một cách quái dị, giống như muốn tìm một góc độ thích hợp, xuyên qua khe hở nhỏ còn chưa đóng chặt của rèm cửa, quan sát bên trong căn phòng.

Sở Nhạc cầm cốc nước trong tay, có chút không dám tin, hắn rõ ràng là ở tầng mười bảy à? Bên ngoài... kia... sao có thể có người đứng dựa vào được?

Đây không phải là thật...

Đặt cốc nước xuống bàn trà bên cạnh, Sở Nhạc bước thẳng đến bên cửa sổ, giơ tay, nắm chặt rèm cửa hai bên, Sở Nhạc cái gì cũng không nghĩ, dứt khoát kéo tung rèm cửa ra.

“Phách ——” một tiếng, rèm cửa hoàn toàn bị kéo tung ra. Nhưng, bên

ngoài không có gì cả, chỉ có thể xuyên qua lớp kính, nhìn thấy cao ốc đối diện, cùng với những tòa nhà thấp hơn hẳn, ánh đèn đủ màu sắc, ánh sáng hòa lẫn vào nhau. Ngoài trừ những thứ đó ra, hẳn không nhìn thấy bất cứ gì khác.

Không khỏi nghĩ, Sở Nhạc dùng tay xoa bóp huyết Thái Dương của mình, trong lòng suy nghĩ có phải gần đây vì tăng ca công việc quá nhiều, uể oải sinh ra ảo giác không? Sao cũng được, vẫn là dứt khoát tắm rửa ngủ sớm một chút đi.

Nghĩ vậy, Sở Nhạc xoay người, rời khỏi bên cửa sổ, hẳn không để ý thấy, bên ngoài cửa sổ sau lưng hẳn, một cánh tay đang từ một góc ngoài cửa sổ, chớp hiện lọt vào.

...

“Ào ào——”

Nước từ vòi sen đổ xuống, đi đều chỉnh nhiệt độ vừa phải, không nóng cũng không lạnh.

Sau khi tắm rửa khắp người, Sở Nhạc ngẩng đầu, xối ướt mái tóc ngắn cùng gương mặt của hẳn, nhắm hờ mắt, xoay người lấy chai dầu gội đặt trên kệ rửa bên cạnh, đổ một ít dầu gội đầu vào lòng bàn tay. Kế đó, xoa dầu gội lên khắp mái tóc của mình, không mất quá nhiều thời gian, cả đầu đầu là bọt trắng xóa.

Đỉnh đầu toàn bọt trắng xóa, Sở Nhạc lại lấy xà bông thơm bên cạnh, chà xát thân thể trên dưới một lần, lúc chuẩn bị đặt cục xà bông về lại chỗ cũ, bọt xà phòng trên đầu vì quá nhiều, thuận theo chảy vào trong mắt của hẳn.

Cảm giác một trận đau rát, Sở Nhạc lập tức nhắm chặt mắt. Xà bông thơm vốn cầm trong tay, bởi vì cơn đau vừa rồi, tay không khỏi nắm chặt một chút, xà bông trơn nhẵn trượt khỏi tay, ‘lạch bạch’ một tiếng bay khỏi lòng bàn tay Sở Nhạc, rơi xuống nền gạch men màu kem. Hai mắt nhắm chặt không nhìn thấy gì, lại bị bọt xà phòng che khuất, Sở Nhạc chỉ đành nhắm

hai mắt, chậm rãi ng ồi xồm xuống, l ần mò cục xà bông rơi trên đất.

Nhưng mò tìm cả buổi, Sở Nhạc cũng không tìm thấy gì cả. Hắn đã có chút bực mình, dứt khoát giơ tay, dùng sức dụi mắt, chùi bọt xà phòng rơi vào trong mắt, miễn cưỡng mở mắt, muốn trực tiếp dùng mắt tìm tung tích cục xà bông.

Không ngờ, Sở Nhạc vừa mở mắt, đi ầu hắn nhìn thấy trước tiên không phải là cục xà bông nằm trên mặt đất, trái lại trong lỗ thoát nước trên gạch men, mơ h ồnhìn thấy một đôi mắt?!

Đôi mắt tròng lớn kia, đ ồng tử tối đen như mực, đang gắt gao chòng chọc nhìn Sở Nhạc. Tròng mắt màu trắng, đ ầu giăng đ ầy tơ máu đỏ tươi, chớp cũng không chớp xuyên qua lỗ thoát nước, quan sát hắn.

Sở Nhạc cả kinh lập tức bật người v ềsau, bọt xà phòng trên đ ầu lại l ăn xuống, chảy vào trong mắt của hắn. Sở Nhạc vội vã đứng dậy, cấp tốc dùng nước rửa sạch mắt, cũng rút khăn mặt đặt bên cạnh, nhanh chóng lau sạch mặt cùng hai mắt. Lúc nhắm mắt cái gì cũng không thấy, Sở Nhạc trở nên lo lắng vô cùng, chỉ mong muốn nhanh chóng mở mắt!

Đôi mắt không còn đau rát, Sở Nhạc lập tức mở to hai mắt, cảnh giác nhìn quanh bốn phía, sau đó, chậm rãi cúi đ ầu, một l ần nữa nhìn lỗ thoát nước trên mặt đất. Phát hiện thứ vừa thấy kia, đã biến mất r ồi sao?

Âm thanh ‘ùng ục ùng ục ——’ đang phát ra, nắp lỗ thoát nước hình tròn bằng inox, thoát nhìn giống như bình thường, không có bất kỳ quái dị nào. Càng đừng nói Sở Nhạc tựa h ồnhìn thấy đôi mắt ở bên trong. Chẳng lẽ, là do mình quá mệt dẫn tới nông nổi sinh ra ảo giác kỳ quái sao? Bản thân sao có thể hoa mắt tới mức đó? Không có tâm tình tiếp tục suy nghĩ đến cùng, Sở Nhạc vội tắm rửa cho xong, khoác áo choàng tắm lên người, bước ra khỏi phòng tắm.

Không biết tại sao, Sở Nhạc chung quy cảm thấy chuyện xảy ra đêm nay, đ ầu có phần quá mức quỷ dị r ồi.

Sau khi sấy khô mái tóc ướt sũng, Sở Nhạc nằm trên giường trong phòng, xem TV một hồi, cảm thấy bình tĩnh hơn một chút, tinh thần không còn hoảng hốt xuất hiện một vài ảo giác khó hiểu nữa. Xoay người xuống giường, tắt đèn đóng cửa, Sở Nhạc lại chui vào trong chăn, cẩn thận khiên từ xa bên người, tất tiết mục không biết đang phát chương trình lộn xộn gì.

Mệt mỏi ngáp một cái, Sở Nhạc kéo chăn xuống bên người, nghiêng mình nằm ngủ, chậm rãi nhắm mắt lại, tiến vào mộng đẹp.

Chương 3: Mơ

Không biết người khác có trải qua những việc giống thế này không, rõ ràng đã ngủ say, lại mơ hồ giống như biết rõ chính mình, đang nằm ngủ trên giường trong phòng. Tựa hồ ý thức bản thân thoát khỏi cơ thể, dùng góc nhìn khác, quan sát mọi việc trong phòng.

Sở Nhạc ở trong giấc mơ lúc này, chính là rơi vào trong loại cảm giác mạnh mẽ này. Hắn biết mình hiện tại đang ngủ, nhưng lại mơ hồ cảm thấy, ở trong phòng hắn, dựa vào góc tường bên trái ban công, giống như ẩn núp một bóng đen...

Bóng đen kia, rúc vào trong góc tối của căn phòng, im lặng, không làm gì cả. Nhưng cảm giác tồn tại lại vô cùng mạnh mẽ, khiến Sở Nhạc rõ ràng đang ngủ, thân thể có chút căng thẳng co rụt người lại.

Động tác này, khiến Sở Nhạc từ trong giấc ngủ sâu, chậm rãi tỉnh dậy. Tuy rằng hắn vẫn nhắm mắt, thân thể lại dần dần trở nên căng thẳng. Vì hắn phát hiện rằng, loại cảm giác quỷ dị áp bách kinh khủng trong mơ kia, cũng không vì vậy mà biến mất.

Trong căn phòng của hắn, bên trái góc tường ánh sáng chiếu không tới, tựa hồ thực sự cảm giác có người, còn co rúc ở nơi đó...

Đây chỉ là ảo giác chăng? Bản thân hiện tại vẫn còn ở trong mơ? Sở Nhạc gần như không phân biệt được rõ nữa, nhưng duy nhất một điều hắn có thể khẳng định rằng, nếu đây thật sự là mơ, khẳng định là một cơn ác mộng. Không muốn biết trong hiện thực, trong góc phòng của hắn, thật sự có bóng người ở đó hay không. Nhưng nếu không mở mắt xác minh, trong đầu thủy chung bị treo trên không, lơ lửng không yên.

Sở Nhạc nghiêng người ngủ, đầu vừa hay đối diện với hướng của ban công, hàng may không khỏi nhú chặt. Nhấn nài một hồi, hẳn rồi cuộc không kiêu được xung động muốn đích thân xác nhận là có bóng người hay không, chậm rãi, mở mắt ra.

Trong phòng, cũng không hoàn toàn tối đen một mảnh, bên ngoài cửa sổ vẫn còn vài ánh đèn của những tòa nhà cao tầng, ánh sáng xuyên qua rèm cửa sổ, len lỏi vào bên trong. Ánh sáng chiếu vào, mờ mờ giúp người có thể nhìn rõ từng đường nét hình dạng vật gia dụng bày trí trong phòng. Mà nơi góc phòng ánh sáng thủy chung chiếu không tới, lại một mảnh tối đen. Sở Nhạc nằm trên giường, thân thể bất động, giữ nguyên trạng thái hiện tại, chỉ là sau khi mở mắt, đường nhìn của hắn chậm rãi chuyển đến góc phòng âm u kia, lướt nhìn.

Không ngờ được, trong góc phòng tối tăm kia, cư nhiên thật sự có nữ nhân ngời xôm?!

Chỉ thấy nữ nhân ngời xôm trong góc trên đất kia, mình mặc váy dài màu xanh, mái tóc đen dài che khuất gương mặt, hai tay chống xuống đất, dùng tư thế cổ quái vặn vẹo chiếc cổ, trừng trừng nhìn về phía hắn. Sở Nhạc sợ đến lập tức đem hai mắt đang mở đóng chặt lại, cảm giác da gà toàn thân trên dưới, đều dựng đứng trong nháy mắt.

Nữ nhân kia... nữ nhân kia... không phải là người mà đêm nay hắn gặp trong hẻm nhỏ sao?

Nàng ta làm thế nào vào được trong phòng hắn? Làm thế nào vào được?

Trong đầu Sở Nhạc, tư tưởng một mảnh hỗn loạn, không khỏi bắt đầu vọng lại tiếng nói của hai nữ sinh xa lạ trên đường, nhắc đến vấn đề kia.

“Này này! Cậu biết Khuy nương không?”

“Bị nữ quỷ kia nhìn trúng, ả sẽ bám theo cậu, cho dù đến đâu, ả cũng sẽ trốn một góc bí mật nào đó lên nhìn cậu...”

Không phải chứ...

Nữ nhân này, nàng không phải là người? Nàng... là quý?!

Không thể nào, không thể nào, chắc chắn do mình quá mệt mỏi mà mơ thấy ác mộng, tất cả đều là ảo giác. Sở Nhạc không thể tin được thoáng chốc mình lại gặp phải quý, hấn nhắm chặt mắt không ngừng từ đáy lòng tự trấn an mình, cho rằng chỉ vì do quá mệt nên nảy sinh ảo giác, cái gì cũng không có, mọi chuyện đều đang bình thường.

Thật sự cái gì cũng không có sao... Nữ nhân nhìn thấy trong góc kia, rốt cuộc là gì chứ?

Sở Nhạc không dám xác định thứ hấn vừa thấy, là tàn ảnh khi tỉnh dậy sau cơn ác mộng, hay thật sự có quý xuất hiện. Hấn quyết định mở mắt, một lần nữa xác định lại. Bất quá, sau lần vừa mới mở mắt ra kia, Sở Nhạc lúc này cảm giác toàn thân đều căng cứng, hấn không muốn mở mắt lần nữa, nhưng nhất định phải làm vậy, để xác định kỳ thực không có gì cả...

Chậm rãi thở hắt một hơi, đi đầu chỉnh tâm trạng đang khẩn trương của mình, Sở Nhạc lại lần nữa, mở to đôi mắt.

Nữ nhân vốn chỉ bất động lui vào trong góc kia, lúc Sở Nhạc mở mắt lướt nhìn lần nữa, phát hiện nàng đã đứng dậy?! Nữ nhân đôi chân để trần, bên trên dính đầy bùn đất màu đen, trực tiếp giẫm lên nền đá cẩm thạch bóng loáng trong phòng Sở Nhạc. Thân thể nàng hơi cong, giống như không thể chống đỡ được thân thể, vẹo vẹo ngã nghiêng, hai tay buông thẳng xuống trước mặt, thậm chí có thể thấy rõ giữa kẽ tay dơ bẩn đều là bùn đất, móng tay màu đen gãy nứt.

Nàng... Sao lại đến gần đây? Chuyện gì thế này?!

Không những chẳng biến mất, động tác của nữ nhân không còn giống như ban đầu, khoảng cách với giường của hấn lại càng gần hơn. Sở Nhạc vừa nhìn thấy cảnh tượng như vậy, vội vã nhắm chặt hai mắt. Nhịp tim ‘thình thịch’ đập rất nhanh, không phải hấn nảy sinh ảo giác, mà ‘nàng’ là có thật,

đang đứng trong phòng hắt...

Nên làm gì đây? Giả vờ không nhìn thấy nàng? Tiếp tục ngủ sao?

Sở Nhạc mãnh mẽ áp chế xung động muốn lập tức xốc chân lên, trực tiếp chạy ra ngoài cửa hắt, chỉ hy vọng nhịp tim đang đập loạn của mình, lúc này có thể đập nhẹ một chút. Hắt cảm thấy nhịp tim của hắt bây giờ quá lớn, sẽ khiến cho nữ nhân đang đứng kia phát hiện ra hắt.

Chương 4: Lại gần

Nếu chỉ là một nữ quỷ thích nhìn trộm người khác, nếu không để ý đến nàng, liệu nàng có biến mất không? Hay là phải đợi qua đoạn thời gian này, nàng mới biến mất không còn thấy nữa?

Duy trì tư thế cứng ngắc nghiêng người trên giường, Sở Nhạc khẽ động cũng không dám động, rất sợ chỉ một chút động đậy, nữ nhân đứng trong góc kia, lập tức phát hiện động tác của hắn, sẽ làm ra chuyện kinh khủng nào đó. Cảm giác giống như trải qua đoạn thời gian rất dài rất dài, thân thể Sở Nhạc dần dần thả lỏng hơn. Vì nhắm nghiền hai mắt, hắn không biết hiện tại nữ quỷ kia, đã đi hay chưa?

Hắn là đã đi rồi chứ...

Nhưng rốt cuộc có đi hay chưa, Sở Nhạc thật sự không biết, chỉ là vẫn như vậy tiếp tục giằng co, hắn căn bản không thể nào ngủ tiếp được. Trong lòng mang tâm lý thấp thỏm quẩn quại, khiến Sở Nhạc vô cùng muốn thử thăm dò kết quả, không thể tiếp tục nhẫn nại được, hắn mở mắt lần nữa, nhìn về phía trước.

“! ! !”

Nữ nhân vốn vẫn còn đứng trong góc kia, đã rời khỏi vị trí ban đầu, càng tiến lại gần bên giường của Sở Nhạc, khoảng cách với Sở Nhạc chỉ còn ước chừng hai thước. Sở Nhạc lúc này căn bản không dám di chuyển đường nhìn nữa, quan sát nữ quỷ đang tiến lại gần mình rốt cuộc có hình dạng như thế nào...

Đường nhìn Sở Nhạc lúc này chăm chú nhìn vừa vặn nhìn thấy, cánh tay tái nhợt không chút máu cùng với chiếc váy màu xanh cũ nát của nàng,

khiến hắn nhìn đến toàn thân bất giác lạnh cóng, lông tơ hều như dựng đứng.

Vốn cho rằng trên người nữ nhân chỉ là dính bùn đất dơ bẩn, đến tận bây giờ với khoảng cách này, Sở Nhạc mới nhìn rõ, những thứ ngỡ rằng là vết bẩn kia, cũng không phải bùn đất, mà là vết máu đã khô...

Bởi do trời tối, cũng do vết máu đã khô vốn màu thâm đen, khiến Sở Nhạc nhìn nhầm thành bùn. Trên làn da xanh xao vốn tái nhợt của nữ nhân, từng mảng bầm tím to nhỏ, tất cả đều dính vết máu khô, giữa ngón tay cũng đầy vết máu. Vết máu này rốt cuộc từ đâu mà có? Sở Nhạc lúc này hoàn toàn không dám suy nghĩ sâu thêm, chỉ là thật sự bị tư thế quỷ dị tiếp cận của nữ nhân dọa sợ, hắn lập tức nhắm chặt mắt lại.

Lần này, Sở Nhạc không dám mở mắt lần nữa, hắn muốn cố gắng tự thôi miên bản thân đang ngủ, xem như không có chuyện gì xảy ra. Hắn hoàn toàn không hề nghĩ đến kế hoạch chạy trốn khỏi giường, hắn luôn nghĩ nếu như hắn động đây, khẳng định kết quả sẽ càng kinh khủng. Giữ nguyên tư thế bất động, nói không chừng còn có thể sớm thoát khỏi sự quẩn trí của nữ quỷ.

Nhưng sự tình cũng không có đơn giản như Sở Nhạc tưởng tượng, nằm trong chăn, Sở Nhạc rõ ràng bắt đầu cảm giác có luồng khí lạnh thâm nhập vào trong xương cốt, đang dần dần lan tràn đến bên cạnh hắn, hàn khí khiến người không thể không chú ý này, dị thường lại gần bên gò má hắn. Rốt cuộc... là cái gì đang tiến tới?

Loại cảm giác kinh khủng này, luôn bao phủ trước mặt Sở Nhạc, hắn cất lực muốn tránh, nhưng lông tơ toàn thân trên dưới lúc này đều đã dựng đứng, thân thể chỉ cảm thấy từng đợt rét lạnh. Muốn thôi miên mình đây chỉ là mộng, hắn chỉ là đang gặp ác mộng mà thôi, nhưng căn bản không có khả năng tự thôi miên mình thành công như vậy.

Luồng không khí áp bách khó chịu cùng tuyệt vọng giá lạnh, Sở Nhạc đang nhắm mắt giả vờ ngủ cảm thấy vô cùng sợ hãi, rốt cuộc là cái gì đang ở trước mặt hắn?

“Răng rắc —— răng rắc —— “

“Răng rắc —— răng rắc —— răng rắc —— “

“Răng rắc —— răng rắc —— răng rắc —— “

Âm thanh quái dị rất nhỏ giống như tiếng xương cốt va chạm vào nhau, khiêu khích th thần kinh mẫn cảm yếu ớt lúc này của Sở Nhạc, âm thanh quỷ dị truyền đến này, thật sự đủ kinh khủng dọa người. Bị khí tức áp lực đè nặng luôn bao phủ như vậy, mồ hôi lạnh chậm rãi chảy xuống hai bên trán Sở Nhạc.

Rõ ràng trong phòng có bật điếu hòa, lại bị kích thích đến mồ hôi chảy ròng, kể cả đôi tay đặt dưới tấm chăn, cũng vì khăn trương mà nắm thành quỳên, đổ đầy mồ hôi, đầu ngón tay đều lạnh buốt.

Không thể chịu được bầu không khí đáng sợ này nữa, Sở Nhạc th thần nghĩ hẩn mặc kệ rồi, phải mở mắt xem sao! Hạ quyết tâm, không muốn bị cảm giác kinh khủng này giày vò thêm, Sở Nhạc thoát cái, lại mở to đôi mắt.

Lúc hẩn vừa mở mắt, nữ nhân kia dùng tư thế vắn vẹo, đã đứng trước giường hẩn?!

Nữ nhân tóc đen che khuất gương mặt, trong khoảng cách gần thế này, rõ rệt nhìn rõ diện mạo. Gương mặt trắng bệch lại phiếm xanh giống như làn da, hai mắt hướng lên trên, tròng mắt xoay chuyển, lộ ra phần lớn tròng trắng ở bên ngoài. Tờ máu đỏ sậm dày đặc, giăng đầy trong mắt. Đôi mắt này, hoàn toàn giống với đôi mắt Sở Nhạc nhìn thấy dưới lỗ thoát nước...

Nữ nhân đứng trước giường Sở Nhạc, tựa hồ cảm nhận được đôi mắt mở to của Sở Nhạc. Tròng mắt vốn hướng lên trên của nàng, trong chớp mắt đã chuyển xuống dưới, con ngươi màu đen u tối trùng trùng nhìn Sở Nhạc. Đồng thời, miệng của nàng, giống như bị người cạy mở, càng mở càng rộng, cảm cơ lộ ra bộ dạng trật khớp vô cùng khủng bố, từ trong miệng nàng, lần thứ hai truyền ra tiếng “Răng rắc —— răng rắc —— răng rắc

——” kỳ quái, thì ra âm thanh quái đản mà Sở Nhạc lúc nhắm mắt nghe được, chính là phát ra từ miệng của nàng.

Nữ nhân nâng cánh tay trắng bệch dính đầy vết máu đã khô cứng, thân thể từng chút từng chút cúi xuống, dùng tư thế vặn vẹo vô cùng cổ quái kinh khủng, động tác giống như từng thước phim ngắt quãng trong điện ảnh, trái lại tốc độ vô cùng nhanh chóng, khom người xuống, đầu trực tiếp dí sát đến trước mặt Sở Nhạc, con người giăng đầy tơ máu, gắt gao trừng nhìn Sở Nhạc, khoảng cách ước chừng một ngón tay...

Vừa mở mắt lại nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng kích thích cỡ này, còn chưa kịp phản ứng gì, đã bị gương mặt cực kỳ khủng bố trực tiếp dí sát đến, Sở Nhạc cuối cùng nhịn không được, kinh hô thành tiếng: “A

“

Chương 5: Mọi chuyện tốt đẹp

“Xin lỗi, rõ ràng chúng ta mới quen chưa được vài tháng, tôi, tôi lại đột nhiên nửa đêm chạy đến làm phiền anh...” Sắc mặt vẫn còn chút hoảng sợ chưa bình tĩnh lại được, hai tay cầm cốc nước nóng, trên người chỉ khoác một chiếc áo choàng tắm màu trắng. Hơn nữa bởi vì quá hoảng sợ mà vội vàng chạy đến đây, phía trước áo choàng tắm đã mở phanh một mảng lớn, để lộ vóc người tập luyện không tỳ, cùng làn da màu mứa mạch mẽ người. Bất quá bản thân hắn lại hoàn toàn không phát hiện quần áo mình đang xộc xệch.

Ngắm nhìn làn da mẽ người kia, tầm nhìn dò xét một hồi, nam nhân ngẩng trên sô pha màu trắng đối diện, mới khẽ cúi đầu, theo thói quen đỡ gọng kính trên mũi, chuẩn mực nói: “Không sao, nếu không phải chuyên khăn cấp, tin rằng anh cũng sẽ không hoảng hốt như vậy chạy đến đây.”

“Thật xin lỗi, lúc đi tôi vội quá, ngay cả tiệp cũng quên mang theo. Chính là mượn điện thoại của tài xế taxi, gọi cho anh, xuống giúp tôi trả tiệp.” Bản thân Sở Nhạc cũng biết hành động của hắn, thực sự có làm phiền người khác. Huống hồ người trước mặt, cũng không phải một vài đồng nghiệp quen thân với hắn, mà là một đồng nghiệp mới đi đầu đến công ty của hắn vài tháng trước đây.

Đồng nghiệp mới tên Vệ Văn Châu này, Sở Nhạc chỉ nhớ lúc bữa ăn chung tăng ca cùng mọi người, từng gặp mặt vài lần, hiện tại hắn lại trực tiếp chạy đến nhà người ta quấy rầy.

Còn vì sao hắn không chọn nhà của bạn bè quen thuộc khác, mà lại chạy đến nhà của Vệ Văn Châu, là bởi vì hắn nghe được mọi người trong công ty đồn, Vệ Văn Châu là người có đôi mắt âm dương. Không những có thể nhìn thấy quỷ, còn có thể đối phó với quỷ. Đồng nghiệp khi gặp phải

chuyện gì tà môn, đầu sẽ đến tìm Vệ Văn Châu nhờ giúp đỡ, hơn nữa nghe nói đầu rất linh nghiệm. cho nên gặp phải nữ quỷ kinh khủng đáng sợ kia, người Sở Nhạc nghĩ đến đầu tiên, chính là đồng nghiệp lợi hại có khả năng đối phó với ma quỷ này.

May mắn trí nhớ Sở Nhạc không tở, số điện thoại của đồng nghiệp quen thuộc qua lại vài lần, hắn đầu ghi nhớ trong đầu. Địa chỉ của Vệ Văn Châu, cũng là có một lần vào buổi tối khi mọi người đi nhờ xe về, đồng nghiệp lái xe thuận đường đưa Vệ Văn Châu về nhà trước, cho nên địa chỉ của hắn Sở Nhạc đã ghi nhớ, còn chưa quên mất. Cho nên lần này, trong tình trạng không mang theo điện thoại hay ví tiền chìa khóa, trực tiếp bắt taxi tìm đến nhà Vệ Văn Châu. Còn vì không có tiền trả taxi, mượn điện thoại của tài xế nhấn số di động của Vệ Văn Châu, mới coi như đợi được hắn xuống dưới lần đón mình lên.

“Không sao, anh không cần khách khí như vậy, tôi vốn ngủ tương đối muộn, cho nên không có quấy rầy gì cả.” Quả thực tinh thần nhìn qua không tở, còn không có may mắn dấu hiệu đã đi vào giấc ngủ, vẫn mỉm cười trấn an Sở Nhạc đang trong tình trạng hoảng sợ.

“Nghe nói... anh có thể nhìn thấy quỷ, là thật phải không?” Cuối cùng, Sở Nhạc cũng hỏi vấn đề quan trọng hắn luôn muốn biết.

“Ừm.”

“Vậy... Hiện tại bên người tôi, anh có thấy một nữ quỷ tóc dài, đi theo tôi không?” Căng thẳng xoay đầu, nhìn bốn góc tối trong căn phòng, Sở Nhạc xác thực là bị nữ quỷ dọa không nhẹ.

“Không thấy, trong nhà tôi có bày bố cản trở, cho nên quỷ không vào trong được.” Nhìn bộ dạng khẩn trương của Sở Nhạc, Vệ Văn Châu đứng dậy, chậm rãi tiến lại gần Sở Nhạc, ngửi xôm trước mặt, ngừng đầu nhìn hắn, nhẹ giọng trấn an: “Yên tâm, anh ở chỗ tôi ngủ một giấc ngon, tôi đảm bảo không có quỷ đến đây tìm anh.”

“... Là thật... sao?”

“Đương nhiên thật, đã khi nào tôi nói dối chưa?” Vệ Văn Châu mỉm cười hỏi ngược lại, nâng tay, giống như quan hệ của hai người vốn rất thân mật, giúp Sở Nhạc gạt đi mái tóc bị gió làm tán loạn, nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc.

“Ừm...” Không quen bị nam nhân khác tiếp cận gần thế này, còn bị chạm vào tóc, nhưng không biết là vì bị nữ quý dọa sợ đến khủng hoảng thần kinh, hay là bởi vì nguyên nhân khác. Sở Nhạc luôn cảm thấy, ngón tay lạnh lẽo của Vệ Văn Châu khẽ chạm trấn an, tâm tình hoảng loạn bất an của hắn, dần dần bắt đầu bình tâm lại.

“Vậy đêm nay, anh chịu khó ngủ trên sofa đi. Thật ngại quá, vì trong nhà tôi không có phòng khách, trong phòng chỉ có một cái giường.” Từ từ thế ngối xồm đứng dậy lần nữa, Vệ Văn Châu nói tiếp: “Tôi vào toilet rửa mặt một chút, anh có thể ngủ trên sofa trước cũng được. Chăn các thứ, vừa hay đã chuẩn bị cả rồi, đặt bên ghế kia.”

Giữa lúc Vệ Văn Châu vừa định xoay người, một cánh tay, đột nhiên nắm lấy góc áo hắn. Vệ Văn Châu cúi đầu nhìn, phát hiện là Sở Nhạc đang nắm chặt góc áo của hắn kéo lại.

“?”

“Là thế này... Tôi biết yêu cầu này có điểm vô lý, cũng có chút kỳ quái... Tôi có thể, ngủ trong phòng anh không? Ngủ dưới đất được rồi! Ngủ trong phòng khách, tôi vẫn thấy...”

Cho dù là Vệ Văn Châu đã đảm bảo, nhà hắn ma quỷ không vào được, nhưng Sở Nhạc nhìn bốn góc tường tăm tối, trong lòng cảm giác có chút sờn tóc gáy.

“... Bất quá, nếu ngủ trên đất trong phòng tôi rất lạnh, sẽ cảm lạnh. Nếu anh không ngại, ngủ chung một giường với tôi đi, dù sao giường của tôi cũng lớn, hai người ngủ không thành vấn đề” Vệ Văn Châu trầm ngâm một hồi, vì lo lắng sức khỏe của Sở Nhạc, cẩn thận tỉ mỉ mở miệng đề nghị.

“Được! Được! Cứ như vậy đi, tôi vào phòng đợi anh trước.” Vừa nghe có thể ngủ chung một phòng cùng Vệ Văn Châu, ma quỷ kia khẳng định sẽ không dám đến gần, Sở Nhạc vội gật đầu đồng ý.

“Được, vậy anh vào phòng ngủ trước đi, lát nữa tôi vào.”

“Được.” Ngữ khí nói chuyện, rõ ràng thả lỏng không ít, áo choàng tắm trên người Sở Nhạc, thỉnh thoảng để lộ ***g ngực màu lúa mạch cùng bắp đùi, cơ bản đã xê dịch rất nhiều, lão đạo bước về phòng ngủ.

Mà Vệ Văn Châu vẫn đứng trong phòng khách, im lặng nhìn Sở Nhạc mở cửa phòng ngủ của mình, mới xoay người đi về phía toilet bên kia.

Trước bồn rửa mặt trong toilet, lắp một chiếc gương tròn rất lớn. Trên vách tường bên trái, có một cửa sổ hình chữ nhật. Bên ngoài cửa sổ, có một cây cổ thụ đã sống hơn trăm năm, cành nhánh giao nhau, lá xanh mọc tươi tốt. Trên cành cây cao nhất, tùy theo cơn gió nhẹ buổi đêm, đang khẽ lung lay xào xạt.

Vệ Văn Châu vươn tay, vặn mở vòi nước bằng bạc, dòng nước trong veo chảy ra, tỉ mỉ rửa sạch đôi tay, tiếp đó cầm khăn mặt màu trắng đặt bên cạnh, lau khô nước trên hai tay. Bên tai đột nhiên khẽ động, tựa hồ nghe thấy động tĩnh gì đó bên ngoài. Xoay người, Vệ Văn Châu chậm rãi đến bên cửa sổ, đem gong kính trên mũi gõ xuống.

Chỉ thấy bên ngoài cửa sổ, trên đỉnh cành cây của đại thụ, nữ nhân tóc dài màu đen, mình mặc váy dài màu xanh đang ngẩng trên cây.

Làn da của nàng trắng bệch lại phiếm xanh không giống người thường, có thể nhìn thấy nàng cũng không phải người sống, nhưng bộ dạng của nàng thoát nhìn không mang oán niệm hay hung ác, chỉ ngẩng trên cành cây đung đưa đôi chân, nhìn thẳng về phía Vệ Văn Châu đang đứng bên cửa sổ, mới giờ tay đang đưa một hũ.

Vệ Văn Châu nhìn nữ nhân đang ngẩng trên cây ngoài cửa sổ, mỉm cười,

làm động tác tay cảm ơn với nữ nhân kia. Sau khi nhìn thấy động tác tay của Vệ Văn Châu, nàng cũng làm thêm động tác cố gắng. Đoạn tiếp, nữ nhân ở trên cây đứng dậy, dùng sức nhảy xuống phía dưới, sau đó, liền biến mất không còn tung tích.

Nhìn nữ nhân biến mất, Vệ Văn Châu đóng cửa sổ thủy tinh, đeo lại kính mắt. Sau đó xoay người rời khỏi toilet, trở về lại phòng ngủ của mình.

Đẩy cửa phòng ngủ, nhìn thấy đèn trong phòng vẫn còn sáng, Sở Nhạc đang ngủ bên giường, nghe thấy động tĩnh của Vệ Văn Châu, lập tức từ trên giường nhảy xuống.

“Sao thế? Anh còn chưa ngủ sao?”

“À tôi... một mình tôi ngủ không được. Cho nên, đợi anh trở về”

Xốc một góc chăn lên, Vệ Văn Châu cũng nằm trên giường, nhất thời, thân thể của hắn cùng Sở Nhạc, tựa hồ dĩ thường dính sát vào nhau.

“Sẽ không thấy không quen chứ? Tôi muốn tắt đèn.” Công tác trực tiếp có thể tắt mở đèn ngủ trong phòng, Vệ Văn Châu ân cần hỏi Sở Nhạc đã nhanh chóng nằm yên bên cạnh mình.

“Cũng được, không sao cả, anh tắt đèn đi.” Đã có Vệ Văn Châu bên mình, trong lòng Sở Nhạc lập tức trở nên thập phần an tâm.

Đèn đầu đã được tắt, Sở Nhạc sau khi trải qua một hồi, bị lẫn lộn cả một đêm, thoáng chốc đã chìm vào trong giấc ngủ say. Cho dù bây giờ nữ quỷ có xuất hiện quấy nhiễu nữa, cũng vô pháp vực hắn dậy.

Vệ Văn Châu trong bóng tối tháo xuống mắt kính, một mực yên lặng chăm chú quan sát sau lưng Sở Nhạc, cảm giác khí tức của Sở Nhạc đã chìm trong giấc ngủ say, hắn mới chậm rãi vươn tay, đem Sở Nhạc chỉ cách hắn không quá mười cm, dùng sức ôm vào lòng. Thuận theo tư thế ngủ của Sở Nhạc, càng mở rộng áo choàng tắm, Vệ Văn Châu vươn đôi tay lạnh lẽo, dần dần luồn vào trong, hưởng thụ vuốt ve da thịt mềm dẻo trơn mịn của

Sở Nhạc. Khóe miệng khẽ nhếch, dần dần hiện ra nụ cười nằm trong dự tính đã lâu. Con mồi hẳn nhìn trúng, cuối cùng từng bước chủ động nhảy vào trong lòng hắn...

END